

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Megjelen minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.

Egyes számok 8 krért
az elárusító helyeken
kaphatók.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz s
értéküldemények reclamációk ál-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Megjelen minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.

Egyes számok 8 krért
az elárusító helyeken
kaphatók.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz s
értéküldemények reclamációk ál-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.

Kiegyezünk!

A miniszterektől nem nyerhetünk most fölvilágosítást a felől, hogy vajjon miből áll a kiegyezés ügye! Az osztrák meg a magyar kormány megállapodása jutottak a főkérdésekre nézve — ezt kürtöli a mindig jól értesült „Pester Loyd“ s a részletek kidolgozása már csak szakülések és tanácskozások feladata lesz.

A bécsi kiegyezési tárgyalások egyik főpontja a közügyi kiadások arányának megállapítása. A magyar kormány előterjesztette a bruttóbevételeknek erre vonatkozó kimutatását s egyúttal megjelölte azon új adókat, melyeknek jövedelmét a kvóta kiszámításánál figyelmen kívül kellene hagynia és javaslatot tett a magyar kincstár terhére előzetesen levont két százalék bevonása iránt is. Erre nézve a két kormány nem állapodott meg végleg s a kvóta kiszámítását regnicoláris deputációra bizza.

A mi a vámtarifa kérdését illeti, azt azon ok miatt nem tárgyalhatták még, mert az osztrák kormány nem tette meg e tárgyban az előkészületeket. A bankszabadság meg hosszabbítására vonatkozólag nem csak a két kormány jutott megegyezésre, hanem a szakreferensek is tisztába jöttek a feltételekkel. A szabadság meg fog hosszabbítani s a bankár urak fogják a legjobb gesztfet csinálni.

No hát — kiegyezünk. Azt se tudjuk tulajdonképen, hogy minek csinálnak oly hűhót azzal a „kiegyezési tárgyalással“ — hiszen a mit Bécsben mondanak az szent, s az meg is lesz! De nem elég hogy a mi „szabadelyű Tisza“ kormányunk a szolgaság lánczaira füzte a hajdani szabadságára fájón gondoló nemzetet — nem elég hogy azt teszi a mit Bécs diktál, hanem most még ősi intézményeiből is teljesen ki akarja forgatni a magyart!

Öt évi tartamu országgyűlést hirdet — bizonyára keresztül is viszi — s akkor aztán az alatt az öt év alatt földönfutóvá fogja tenni e nemzetet, kiegyezik Ausztriával mindörökre, akként, hogy magyaroságot Ausztriának tehetetlen tartományává aljasítja! Hiszen amugy is olyan a mi alkotmányunk, hogy részben gátolja a nemzetet kifelé való hatásában, a nemzet nem üzhet aspirációjának teljesen megfelelő politikát, mert külviszonyában Ausztria érdekeihez van füzve, s ezt a viszonyt a mostani szabadelvű kormány arra használja, hogy végleg lerombolja az alkotmányos szabadság várát, ma holnap nem fog egyéb fön lenni mint ez emlékezet, hogy a jubiláló Tisza Kálmán — kapitulált Bécsnek kapui előtt, hogy ott fekszik valahol a schönbrunni ketreczek mögött a magyarszabadság békóba verve, lealázva — agyon kiegyezve!

Az isten éltesse Tisza Kálmánt még száz esztendőknél által! Csináljon ő majd száz esztendő s mandátumot és örökké hű mamelek hadat!

De száz-esztendő s mandátum meg mamelek hűség is csak azt bizonyítaná, miszerint a korrupció hidrájának nem fogy a feje, nincs a ki leüsse, a mig az a mandátum

tart; hogy a kiegyezés útján teremtett közösügyes intézmény oly terhet ró az egyes polgárok vállára, mely sem jövedelmével, sem munkássága eredményével arányban nem áll és hogy ezen a földön, melyen annyiszor apánk vére folyt, csupa löcslábú zsidó lett az ur!

Szomorú kép, kétségbeejtő jövő! Megvédi-e még egyszer a magyarok Istene e szép hazát a végromlástól!

Művelt rabszolgák.

Sajátságos társadalmi átalakulást észlelünk egy jó évtized óta.

Csendesen ugyszólván észrevétlenül forgatja föl a dolgok régi rendjét egy nagy hatalom a töké. Ennek lett rabszolgája az ember, a munka már nincs megfizetve, a munkásnak ereje, szorgalma tehetsége a töké uralma alatt áll, az szabja meg mindezeknek az árát és a munkádó s munkát vállaló közt majdnem mindenkor az utóbbi az, a ki rövidséget szenved. A munkás kezek háromnegyede gyárakban műhelyekben agyondolgozza magát s alig keres annyit, hogy megélhessen.

De annak a munkás osztálynak még meg van az az előnye hogy panaszkodhat elhagyhatja a zsarnok, könyörtelen munka-adót s kereshet is, talál is más helyen munkát.

De van a társadalomnak egy osztálya, mely szintén görnyedezik a mindent kihasználó töké uralma alatt s még csak az a vigasztalása sincs, hogy panaszkodhatnak, jobb helyzet után sem nézhet, mert ha elhagyja állását, mést nem kap s el van veszve.

Ez az osztály az alsóbb rangú hivatalnokok osztálya. Ezek művelt rabszolgák kik egész életükben csak kettőt végeznek: dolgoznak és nélkülöznek.

Panaszkodniok nem szabad, mert a panaszkodó, elégedetlen hivatalnoknak hamar kiadják az utat.

Csak az ily rabszolga tudja, csak ő érzi azt, csak rideg, nedves, homályos szobájának falai hallják panaszait, hogy milyen az ő sorsa.

A kézi munkásnak legalább meg van a vásárnappa az alsóbb rangú hivatalnoknak ez sincs akkor is dolgoznia kell, folyvást nyomorult fizetésért a jobb jövő minden reménye nélkül.

Ha a régi római rabszolga-idomitók látnák a mi modern rabszolga-kepző modorunkat, ujjongának örömben, hogy ez intézmény a tökélynek oly fokára jutott.

De nemcsak anyagilag nyomorog hanem szellemileg is eltörpül az alsóbb rangú hivatalnok ama rabszolga-járomban, melynek hordozására sorsa kényszeríté.

Hizelgővé, alatomossá, árulkodóvá kétszínűvé lesz, mert csak így érhető el sorsa javulása, csak így emelkedhetik a hivatali rangfokozat ama magasabb regioiba hol a hivatalnokokat jobban díjjazzák a semmittevésért, mig a szegény diurnista naponkint egy nyalkás kék forintért dolgozik kora reggeltől késő estig.

És ez a rabszolga-élet van hivatva arra, hogy szabad polgárokat neveljen?

Igen, nevel nyomorult embereket, kik pénzért mindenre képesek, nevel alkadó, hitvány, önző szellemeket, kik bérbe adják magukat annak, ki legtöbbet ígér.

Cato, 154 évvel Krisztus előtt ezeket írja egy barátjához: „a rabszolgát folytonos szakadatlan munkában kell tartani, nem szabad üres időt engedni, a rabszolga, vagy dolgozzék, vagy aludjék. Ha azt akarod, hogy ne legyen bajod lázangó rabszolgákkal, támasz közöttük egyenetlenkedést és nem fognak ellened összebeszélni!“

A tudós római rabszolgatartó és a mai hivatalnoktartók nézetei kivált csodás hasonlóság áll fön. Az alrangú hivatalnokokra nézve korunk is Cato nézeteit követi: dolgozzanak, vagy aludjanak s irigyekké egymás között egyenetlenkedővé, egymásra bizalmatlanokká kell őket tenni. Mert az egyetértésben lenne erejük követelni munkájok illő díjjazását, követelni emberi jogaik elismerését.

Egyébként korunk minden tekintetben hasonlít a régi római korhoz. Duszgazdagság és nyomor érintkeznek egymással, az egyik ott ül szobájában kényelmes pamlagán — a 15-20 ezer forinttal díjjazott vasuti igazgató, a szomszéd szobában ott ül s dolgozik meggömbült háttal a díjnok, kinek egy forint a napi bére.

Hogy ez így nem maradhat, azt belátja akárki, s az állam érdekei is követelik ezt, mert ha egyszer a töké által elnyomott munkaerő feltámad hogy jogait követelje, e háborgó tengernek a rabszolgákká aljasított hivatalnokok lesznek vezéreivé s akkor a fektelen szenvedély és az ész szövetkezve, szetrombolják a mai társadalom amugy is beteges alapköveit.

B. N.

Hogy áll a világ?

Szegény diplomataink egyik meglepetésből a másikba hajtának s azt sem tudják hogy mire való az ő nagy bölcsességük akkor, ha Sándor fejedelem megveri a szerb királyt! Pedig hát úgy volt kicsinalva, hogy a szerbek három nap alatt Szoftába jönnek s vége a kérdésnek. Epen megfordítva esett meg. Most Sándor bulgár feledelem azt mondja hogy elébb békére nem áll, még Szerbiában nem lesz hős csapataival; Milán meg a a nagy hatalmakhoz közvetítésért folyamodik.

Annyi igaz, hogy monarhiánk helyzete igen kényes, s csak arra várnak, hogy a krixminiszter fújja meg a kürtöt s masiroznak majd lefelé s csinálnak prédát! Csak Bécs issza igazán a három-császárság szövetségének levét. Minden érdekünk arra utalt volna, hogy szövetkezve az angol diplomatakkal minden ponton gátoljuk az orosz politika czeljait. De Kálnoky csak az orosz medve morgó szavát hallja s azért el is jutottunk oda, hogy Szerbiában erős visszahatás keletkezhetik ellenünk, befolyásunk ott valószínűleg nagy csorbát fog szenvedni, Bulgáriában pedig éppen mi fogjuk elősegíteni, hogy az orosz befolyásnak egész glóriája ott feleledjen.

Franciaországban válságról szólnak, mégis minden jel arra mutat, hogy az elnök-választás után fognak csak a kamarában a vitához a mely válságot szülhetne. Grévyt arra kérték, hogy a congressust f. hó 30-ára hívja össze.

Németországban a birodalmi gyűlés f. hó 19-én déli 12 órakor lett megnyitva. Az elmondott trónbeszéd ismét csak arról tesz tanúságot, hogy mit tudnak igérni és mit nem tudnak megtartani. Ismét megszólal a békebiztosítási szózat az agg császár nyugalmas ajkáról — de azért harcias színezet uralg szerte a régi continensen. Erdekes lesz megemliteni, hogy mig mi fálunk a kormány az ötéves manadatumot kívánja magának megszavaztatni és törvénybe iktatni addig Németországban oly törekvések észlelhetők, melyekből kitetszik, hogy ott, a mandatumot csak kérésre adnák ki.

No, no az a conservatív Németország meg a „szabadelvé” Magyarország!

A hollandi kormány revideáltatni akarja a közoktatásügyi törvényeket s e czélból javaslatot terjeszt ba a törvényhozó testülethez. Noha ez a javaslat sem elégíti ki egészen a katolikus igényeket, mindazonáltal jobb az előző törvényeknél. Hollandiai kormány jelentékeny törléseket tett a közoktatásügyi költségvetésben a mi Hollandiában épen úgy mint más államokban nem mely tételknél hihetetlen magasra rugott míg más talán szükségesebb tételknél igen fukarul volt megsabva. Remélik, hogy 1 és fél milliót fognak megtakarítani.

Spanyolországból már ismételve sürgönyöztek hogy a király súlyosan beteg, most meg már azzal a hírrel lepnek meg, hogy a király meghalt.

Angolországbán most folynak a választások s deczember 2-án érnek véget. Reménylik, hogy Salisbury conservatív kormánya elnyerendi a többséget, Gladstone tehetetlen liberalismus a felett.

Ha általános képet alkotunk magunknak hát bizony csak is felfordult világról beszélhetünk vajjon mikor fordul fel ismét ez a felfordult világ rendessége?

Ezt tudja a jó isten, a ki úgy látszik a dipomaták bolondságait kitombolni akarja hagyni.

Az életbiztosítás.

Sokan lesznek olvasóink közt kik mosollyal fogják czikünk címét fogadni; és csakugyan ha szőszert vennők az életnek magának biztosítását, vajmi kevés oka volna a magyar embernek erre költekezni. Ha mégis lehetséges volna biztosítást eszközölni, a nagy adók, a végrehajtók serege, a kataszteri becsülők, a külömbféle hivatalos igazságok, vagy épen a zsidók és barátaik ellen kik talán még rosszabbak: akkor hiszük a legszegényebb ember is kész volna utolsó fillérét áldozni, hogy szabaduljon tőlük; de az életet magát! azt biztosítani nagyon de nagyon sok embernek nem érdemes. És hogyan is lehetne azt ott biztosítani, hol husz éven keresztül a szülőké a gyermek, azontul pedig 12 éven át a státusé mely ott és olyanért kívánja vérért és életét; melyhez sem a szülőnek sem a fiúnak semmi köze, s miből ha haszon van, az bizonyára azoké, kik a régi gyakorlat folytán már jogot tartanak arra, hogy leszedjék a tejfét! köszönje meg a nép ha számára meghagyják a savót. Ott, hogy lehetne az életet biztosítani hol eber figyelemmel kell folyvást kísérni, a gyermekeket nehogy elveszenek, és még baj, ha a szülők valami arra utazó sakterre mernek gyanakodni.

De nem is az életnek, mint ilyennek biztosításáról akarok én e helyen szólni, hanem azon biztosítási módokról, melyek a vagyonosabb de a szegényebb ember is képes gyermekeinek, aránylag jutányos, a biztosító korához mért díj fizetése mellett, tőkét biztosítani, mely a biztosító halála után, azon bizt. társulat által melnyél magát biztosította kifizetetik.

A biztosításnak e neme népünknel, még nagyon ritka, pedig ez volna hivatva helyre pótolni azon habár akaratlan károkat, melyeket a törvényhozás okozott, midőn a polgárságnál behozta a fiú és leány gyermekek közti egyenlő osztályt, mely elvileg ugyan megfelel az igazság fogalmá-

nak, de gyakorlatilag a polgárság elpusztulására vezet. E bajon legjobban segíthet a polgárság, ha a külföldön már is nagyon elterjedt élet biztosítások kötéseit saját körében is megkezdi. — De tekintsünk egy igen gyakran előforduló esetet mint például: Egy polgár embernek tegyük fel van négy ezer forint értékű vagyona, melyről úgy szeretne intézkedni, hogy az két fiáé maradjon és azok két leány testvérüket fizessék ki: ámdé ez a fiukon akkora teher, hogy apjuk halálával, ha csak a leány testvérek végtelen hosszú fizetési időket nem adnak; a fiuk rendesen elbuknak, vagy pedig kénytelenek a birtokot megosztani és eldarabolni. Ily esetben az apa avval segíthet magán legjobban ha életét, azon két ezer forint erejéig, mely a leányoknak jár, a fiuk javára biztosítja, az évi díjat a közös munkából megbírnák fizetni. az apa halála után pedig a biztosító társaság a tőkét a fiuknak lefizeti. Így aztán a polgár telek is együtt marad, a fiuk a leány testvéreket könnyen fizethetik ki, azok pedig rögtön pénzükhöz jutnak. Ugy hiszem az egyik legjobb módja a polgár család fennmaradásának biztosítására; sőt kisebb nagyobb öszvegen, még ott is igen ajánlható a hol nincsenek több osztozkodó testvérek. Tudjuk hány esetben megy tönkre a polgár birtok, hogy szülők halála után okvetlen bekövetkező kiadások, százalék örökösödési adó sat, zsidó kézre juttatja az örökös, ha pedig egyszer azok karmai közt van, nehéz onnan ép bőrrel szabadulni. Hány fertály hely maradt volna meg, ha az apa csak egy vagy két száz forintra lett volna biztosítva, gyereke az első költségeket abból fizethette volna és nem valami ragadozó jordántól vett kölcsönrel, mely vagyonának koporsó szegévé lett.

Hogy melyik társaságnál biztosítsa valaki ily módon életét vagy jobban mondva gyermekei jövőjét; arról csak annyit mondhatunk, hogy sok társaság működik országszerte és az illető biztosító egyén könnyen találhat egyet, mely bizalmát megérdemli; csak szabályul tüzze ki minden keresztény ember kik számára írjuk e sorokat, hogy zsidó ügynök útján nem biztosít, mert az nem arra tekint, hogy is miképen lesz a biztosítás jó a polgár emberre is meg a biztosítási társaságunk is, az okvetlen rebacholni akar, azt pedig tegye meg ezentul saját zsidó fáján, és nem a keresztényeken.

Trefort

minister levele pozsonyi választóihoz.

Ezen érdekes levélben a minister ur Magyarország szegénységének financiai siralmas voltának okairól oly formán nyilatkozik, mintha ezen themáról legutóbbi külföldi útjában valahol zsidó dacterek felolvasásait hallgatta volna.

Ugyanezen levélben a minister ezeket írja: „A hová tekintünk: szükségünk vannak, melyeket nem tudunk fedezni, — s én nagyon tudom méltányolni t. kollegám a pénzügyi miniszter ur törekvéseit s laggodalmaikat, — financiaink nem virágzó, mert az ország szegény, mint minden agrikól ország, s szegény, mert nem akar vagyonos lenni.” sat.

A minister ur szerint Magyarország szegény, mert agrikól ország.

Tehát Magyarországot világhírű buzája, borai, dohányja, vagy a külföld által annyira respectált, keresett hazai magyar-erdélyi fehér uarha tenyésztés e teszi szegénynek? Ugyan hol,

Szeret...

Azt mondta, szeret.

Mi voltam én akkor?

Alig fölserdült leány, árva, elhagyatott. Szegény anyám, midőn halálos ágyán feküdt, odaintett, megfogta kezemet (haj, milyen hideg volt a keze!) s lágy, alig hallható hangon mondá:

— Én meghalok, ezerm. Ha majd kivisznek oda, a hol már nem fáj semmi, elkezdődik a te árvaságod. Te kétszeres árva leszel, mert most vallo meg csak — a te apád... Haj, ez a köhögés megöl. Hol is hagyta el csak?... Igen, a te apád az anyádnak csak csábítója s nem férje volt. De ezt te még most nem érted. Ha meghalok, erédj Feri bátyádhoz — szolgálónak. Annak talán befogadnak.

Aztán meghalt. Eltemették, nem siratta senki, csak én. Én se úgy, a hogy kellett volna.

Nem tudtam sirni soha, most se, pedig... Ezt is az anyámtól örököltem.

Aztán elmertem Feri bátyáméhoz, az anyám édes testvéréhez.

Feri bátyám nagyon gazdag, nagyon gőgös és nagyon hirtelen természetű ember volt.

Volt neki egy szép leánya, úgy hívták, hogy Arabella. Ezt a leányt én gyűlöltem. Gyűlöltem, de nem mutattam.

Igy volt ez két esztendeig. — Ekkor egy fiatal ember kezdett járni a házhoz. Ez a fiatal

kik, mifele fajtájú doctrinaerek mondhatták ezt a minister árnak?

Hát nem látja a minister ur, mi történik az ősi nagy földbirtokokkal Magyarországon? S nemde evről évre nagyobb számmal kerülnek zsidók kezébe!

Mert bezzeg nem fel a zsidó a földbirtoktól, nem tart attól, hogy az agricoltás ökemét szegényé teszi; a minister ur csak nem azért proclamálja, hogy földbirtokainkat adjuk el, s az árán vegyünk össze „Török sorsjegyeket” et comp fajtájú agyongazdagító agyonboldogító rongyokat?

Midőn a magyar birodalom határait három tenger, az adriai, balti, fekete tengerek képezték akkor is Magyarország agricolt-ország volt nemde? Midőn az országot török, tatártól megtisztították őseink, akkor is agricolt volt az ország nemde?

Mi tehát az igazi oka Magyarország szegénységének? Egyedüli oka a zsidóság tulságos elszaporodása. Ezen megczafolatlan igazságot, miután az antisemiták szóval, írásban, képekben a legvilágosabban — bebizonyították, tudja mindenki, habár nem mindenkinek van hozzá való bátorsága ezt bevallani, proclamálni, tehát felesleges dolog lenne bővebben fejtegetni.

A feltétlen emancipáció — ezen átokteljes ballépés — megnyitotta Magyarország kapuit a zsidóság előtt. A világ összes nemzetei által megvetett, lenézett zsidóság millió számára özönlött amugy csendes suttomban az országba. A mélyebb belátású és független hazafiak feljajdulására azt felelte a hivatalos és felhivatalos ármada: Nincsen baj, ott van a honosítási törvény, — ez elég garantíát nyújt a tudós jegyzők s irni olvasni nem tudó falusi birák kezében. És folyt a bevándorlás háborítlanul, folyik, ma is, fog folyani míg Tisza Kálmán él s uralkodik.

Lám a szemes s okos Amerika még csak a markos tenyeres talpos munkásokat sem bocsátja partjaira ha vagyontalanok; a mi kormányunk pedig munkakerülő, munkaképtelen, elsatnyult ringy rongy vagyontalan zsidókat millió számára bebocsát, hogy a zsidó zszornalok ideig öráig tartó dicsénekeit kiérdemelje.

Tekintetbe véve a zszornalok szemtelen hazudozásait, attól lehet tartani, hogy a minister ur pozsonyi levelének nemes intencióval irt ezen sorait nem akarjuk megérteni, hogy azon pontra érkezünk; hogy a legnagyobb erőmegfeszítéssel ipart kell teremtenünk, mert terményeink számára nincsen elegendő vásár künn, hogy tehát itt helyben kell szerezni „Consumens-t” a zszornalok oda forgattják vezérezikkeikben, hogy még mindég több lengyel zsidót, legalább még egy millió zsidót kellene beedesztetni Magyarországra, hogy lenne kinek a magyar buzát, bort consummálni.

De nem is azért szegény Magyarország, mert nem akar vagyonos lenni. Izzad, fárads. Mindenki akarna vagyonos lenni, — de lehetetlen a megszámlálhatatlan zsidóság miatt. Pusztulni kénytelen nálunk mindenki a „jó szívű Jakabok” miatt. Csakis Antisemita honvéd férfainknak köszönhetjük — Isten után hogy miniszterek jubilálhatnak, s nem voltak kénytelenek ministeri bársony székeiket zsidó ministereknek átengedni még eddig.

Kipróbált dolog, hogy a ki a zsidóval komázik, pajtáskodik, megadja az árát, legyen bár minister, közönséges ember, egész család, vagy ország.

Magyarország szegény, mert tulságosan komázik pajtáskodik a zsidóval.

TÁRCZA.

Altató.

Álom, álom, édes álom
Subanj végig szempillámon
S ráterítve csoda-fátylat,
Népesítsd be éjszakámat.

Vessétek meg már az ágyat,
Árva szívem holtra bágyadt.
Hadd öleljen jó barátom,
A szelíd, és csendes álom.

A nap zaja, súlya gondja
Pihenésem elrabolja.
Álom, álom, édes álom,
Erkezesed' mindig áldom.

Te boríts be fátyoloddal,
Te kábits el mákonyoddal.
Szerelemrül légyen álomom
S rólad eltűnt ifjuságom.

Te czirogass karjaidban,
Földj be lágyan holtomiglan,
Ama hosszú, ama másik
Álomtalan éjszakáig.

Álom, álom, édes álom!
Szemem' ime már lezárom.
Áldva legyen érkezesed;
Eltem álom, álomom élet.

Reviczky Gyula.

ember nagyon szép volt. Ha jött, szívesen, nagyon szívesen fogadták, Feri bátyám úgy mint a tántom. Nekem soha sem volt szabad olyankor bemenni abba a szobába, a hol ők voltak. Tántom gondoskodott arról, hogy ne unjam magamat a — konyhában.

Egyszer, mikor Béla — úgy hívták az ifjut — távozni akart, a konyhában megcsipte az almat. En éreztem, hogy elpirulok. — A kezére ütöttem. Erre ő szemem közé nézett s így szolt?

— Én önt szeretem!

Aztán elment. Másnap meghallottam, hogy az a fiatal ember Arabella jegyese.

Arabella jegyese, s nekem azt mondta, hogy én önt szeretem?!

Most kezdtem csak e pár szó jelentőségén gondolkodni. Mi volt ez? Gúny, vagy csak tréfa? Sértő mind a két esetben. Béla egyszer olyankor jött, midőn Feri bátyámék nem voltak otthon.

Ugy megijedtem, mikor betoppant.

Fél? — kérde tőlem.

En daczosan felelém, hogy nem szoktam félni.

Erre ő ismételte multkori szavait:

— Én önt szeretem!

— Ezt szabad tennie.

— De én önt akarom feleségül venni. Szóljon, akarja-e ezt, tudna-e ön engem csak egy parányit is szeretni?

A szeméibe néztem.

Iparosainkat, minden szorgalom, becsületesség, takarékoságok daczára kiüzi műhelyből a mezei munkára. A minden forranggal teljes concurrens zsidó.

Hogy terményeink számára nincsen elegendő vásár künn, annak is a zsidó fufang az oka. Nálunk nem lehet semmit eladni, venni zsidó factor alkuja nélkül, — felesleges mondani is, hogy a haszon a zsidó factoré.

A meddig a zsidóság el nem árasztotta az országot, Magyarországot minden török, német, tatár, betörések pusztították. Fondorkodások daczára hatalmas, tekintélyes, gazdag volt. Most kül-ellenség nem zaklat és az ország szegény, — a t. kollega a pénzügyi miniszter ur törekszik új adóemeket kistudórozni, aggódik, mert az eddigi adókat sem képes a kinevezett 10,000 tizezer executorból összeállított armadia beexequálni.

De a pozsonyi levélből következtetve mindezeket Trefort miniszter ur nem tudja. Nem is csoda, hivatalos körutak alkalmával amugy futtabban nem lehet az ország minden baját látni, hallani.

Azonban ha a miniszter urnak nincsen ideje kedve „Mátyás az igazságos“ példáját követni, az országot incognitó bentagatni; legalább olvasgassa figyelemmel az antisemita újságlapokat és csakhamar meg fogja győződni, hogy Magyarország szegénységének egyedül a sok zsidóság és azokkal tulságos pajtáskodás — pénzügyi operatörök az oka, — s hogy az utolsó órában megjelent antisemitizmus van hivatva megmenteni az országot a végképeni elpusztulástól.

X. Y. Z.

H I R E K.

— **Alfonz spanyol király** haláláról megerősítő értesítések jöttek lapunk zártakor. A mint a madridi sürgönyök jelentik **Krisztina** királyné regensnek kiáltatta ki magát, **Merceder** kiskorú hercegnőt pedig királynővé proclamálják. Ugy látszik, hogy Spanyolország nagy bonyodalma-
knak lesz alávetve.

— **Budapest főváros jubilál!** Az utolsó közgyűlés Radocza János indítványára elhatározta, hogy **Tisza Kálmán** miniszterelnököt jubileuma alkalmából üdvözölni fogja. Szégyen ez a határozat a fővárosra nézve, már csak annyiban is, hogy ez indítvány ellen annyi képviselői tag közül egyetlen tag sem szólalt fel!

— **Tisza-jubileum és a zsidók.** Az „Egyet-
értésben“ egy „független párti zsidó“ elmondja panaszt még pedig a felett, hogy a zsidók most is érzik, miszerint a „szabadelvűnek“ nevezett kormány nem egyéb, mint „antisemita“ kormány, mert abban a sorrendben, melyben a küldöttsegek tisztelnek a „generális“ előtt a vallásfelekezetek a törvényhozás tagjai után foglaltak helyet, mindazonáltal a zsidó vallás képviselői e sorrendből kiutasítottak és az összes küldöttsegek után legutoljára a „Mihászna Andrisok“ után bocsáttatnak **Tisza Kálmán** magas színe elé! No, rágyújt azért a felbőszült zsidó atyafi s elmondja, hogy **Tisza Kálmán** jubileumán a zsidók csak utolsó helyen foglalhatnak helyet, mert hiszen az ő kormánya alatt léptek a legintoleránsabb a legzsidóellenesebb intézmények életbe! A zsidó csak pária, csak rab-szolga! A zsidó Magyarországon gyalázat és szé-

— Uram, — bátyámék nincsenek itthon; remélem, lesz olyan udvarias, hogy távozni fog.

— Komolyan mondja ön ezt?

— Igen.

Béla vette kalapját s távozott.

Másnap megkérte a kezemet. Igen, az én kezemet. Arabellának tényleg jegyese nem volt. Csak Feri bátyámék gondoltak annak.

Feri bátyám ekkor azt mondta neki, hogy jól van, majd reggel megmondja határozatát.

Csuf téi idő volt, zimánkos hideg. A szél sivitva nyargalt végig a háztetőkről; lesóprött hóval az utcákon, a melyeken élő lény alig volt látható. — Istenem, — hiszen ilyenkor a kutyát sem verik ki a házból.

De engem kivertek; talán ha kutya lettem volna, nem vertek volna ki.

Feri bátyám azt mondta, hogy mehetek rögtön. A hová akarok. — Sírni kezdtem. Akkor megfogott és kilökött az utcára, az ajtót meg bezárta utánam.

Nem tudtam mitévő legyek. Önkéntelenül megindultam. A szél arczomba vágta a havat, de ez nem fájt. Egyszer valaki átöleli a derekamat. Föltretenek. Ő volt. — Ajultam rogytam karjaiba. Mikor fölébredtem, szép, puha paplanos ágyban találtam magamat. Ő ott térdelt az ágy előtt. De minek mondom én ezt el?

gyen tárgya! No lássa az ember! Mind ehhez pedig **Tisza Kálmán** mit fog majd mondani?

— **Meglopták az államügyészt.** Nem történik meg mindennap, hogy a tolvaj urak egy ügyészt lopjanak meg. No Miskolczon megtörtént, hogy **Ujházy Sándor** kir. alügyészt ismeretlen tettesek meglopták éjjel behatván hálószobájába s aranyórájától és pénztárcájától megfosztották. Az ügyész felébredt ugyan a neszre, de már későn, mert az „urak“ már kiugráltak volt az ablakból! Persze hogy nyomozzák!

— **Tuladtak a zsidón.** Egy felső-magyarországi faluban nagy csoda történt. Letelepdesi engedélyt kért egy bizonyos **Lévi Ábrám** nevű galicziai zsidó s boltot nyitott. Ki is nyitotta a boltját minden reggel, be is zárta minden este, de nem vett be egy fabatkát sem, egy pakli gyufát sem volt képes eladni. Így tartott ez egy hónapig, míg végre a hebreus megunta a dicsőséget és elvándorolt a józan eszű nép közül, elment máshová boldoggá tenni valami falut, a mely már jobban benne van a zsidóvilágban.

— **Házaló és csaló zsidó.** **Blau Ignác** handlész zsidó annyira vitte, hogy egy lovas kocsi-val járt a főváros utcáin. Csakhogy a kocsi-ján vitt tüzfával való házalásával nem értett egyet a VI. kerületi előjáróság s letartotta a pájszes gazembert. A vizsgálat folyamán kidarult, hogy a fufangos zsidó régi font mértékkel mért s hogy mérleget meghamisította. A jogtalan házalásért az előjáróság fogja őt megbírságotni, a csalásért pedig majd a rendőrség fogja oltalom alá venni!

— **Hány magyar vándorolt ki?** A new-yorki **Castle Garden** főnöke **Heinzmann** egy összehasonlító kimutatást bocsátott közre a melyből kitetszett, hogy Ausztria és Magyarországból ez év első 9 havában 18602 egyén vándorolt be Amerikába, a mult év ugyanezen idejében pedig 16702. Az ez évben Amerikába vándoroltak között 9433 jött Magyarországból.

— **A miniszterváltozások.** híre, mint újabb értesülünk, nem volt egészen légből kapott. A hivatalos czáfolatok daczára áll az, hogy nem rég a kabinetben két miniszter távozását beszéltek meg. Az első **Kemény Gábor** báró miniszter lesz, aki helyet **Beniczky Ferenc** mostani belügyi államtitkár fog kinevezeteni közlekedési miniszteré. A másik **Pauler Tivadar** igazságügyi miniszter, aki egészségi okokból lép vissza s a helyébe **Szentgyörgyi** államtitkár nevezeték ki. — E hirt, mint tudósítónk előre biztosít, a kormánylapok szokás szerint demantálni fogják, azonban a megállapodások tényleg megtörténtek, még pedig olyképer, hogy a változás tavasszal történjék meg.

— **Az államnak egy ritka jó akarója** lakik Szegeden, egy különféle ruhakelmék elárusításával foglalkozó ügynök személyében. Ennek az ügynöknek ugyanis az a különös szokása van, hogy vevőit, a kik részletfizetésre vásárolnak tőle, levelezési lapon, vagy pedig 5 kros levélbélyeggel ellátott levéllel szokta figyelmeztetni az elmulasztott fizetési kötelezettség teljesítésére, de nem a posta útján juttatja a leveleket kézhez, hanem ő maga személyesen kézbesíti az illetőknek. A hanyag fizető nevek pedig nagyon sokan vannak s így az ügynök ur említett sajátos szokása az államot nem éppen csekély jövedelemben részesíti az önmaga által kézbesített levelekre ragasztott bélyegekért és levelezőlapokért kiadott összeg fejében.

— **Körmendről** írják: hogy egy ottani zsidó pótkávé gyárában, **Warth István** 13 éves fiut

Királynő lettem. Így mondták azok, a kik körül rajongtak, a kávéházi uracsok

Egy napra azt olvasom az újságból, hogy **Béla** és **Arabella** örök hűséget esküdtek egymásnak. Kacagtam rajta. Oh milyen kaczagás volt az, — szinte ajultam bele. Az a kaczagás itt ül még most is ezen a hitvány husárában, azt mondják az orvosok, hogy az a szívem. Jól van.

* * *

Anyám sorsára jutottam. Életet adtam egy leánynak, a kinek apja nem férjem, hanem csabítóm volt. A mit adtam elvettem. Hogy ilyen ridégen el tudom én ezt mondani? — Hja az élet? A bűn el volt palástolva jól, nem vette észre senki. Milyen vigasztalás? — Nem vette észre senki. De valaki mégis. Ki? Én. Én, neveléses. Ki vagyok én? ... Senki. Hahaha!

Most bejönnek, azt mondják, hogy menjek velük. — Hová? Megfognak, beültetnek egy kocsiba és elvisznek egy házba, a hol nagyon sok furcsa ember van. Egyik sir, másik nevet. Hahaha! Milyen furcsa kompánia ez?

Miért hoztak engem ide? Engem?

Azt mondta, hogy szeret.

Összeszaggattam az ágyneműmet.

Lekötöztek.

Mindegy, én most is, így is azt álmodom, hogy ő szeret.

agyonuzta, alítólag a működésben levő géphez közel lépettnék kőtenyét a kerék elkapta feltekerte. A fiu legott szörnyet halt. Levezlönk csak annyit ír hogy a holttestet felboncolták. Amde mi azt kérdezzük hát vizsgálatot nem indítottak e zsidó ellen, valjon a gyár berendezésében megtartották e a szabályokat, melyek a veszélyek elhárítására szükségesek. Vagy talán egy keresztény gyermek élete nem érdemli meg hogy azért meg fáradjon is valaki? Persze katona, az már nem lehet ugyse belőle.

— **Közegen** két szomszéd perbe keveredett egy nyulacska felett, mely nem állhatott ellent azon vágyának, hogy a szomszéd kertjele belopdézék lakmározni, de megessett szegénynek, a vad szomszéd agyonütötte. A modern Dakurok bizony nem igen egyeztetgessék a feleket, s így történt, hogy mire a felperes a nyúl árát nagy dicsőségben megnyerte, a perköltség száz forint lett. Azt mondják, hogy gazdája kifizeti a nyúl bórét, s fogadást ajánl mutasson fel neki valaki hason drága nyulacska.

— **Zsidó bolt** felirások gyönyörködtetik a keresztényeket Ungváron, sőt még a város vendéglőjét is holmi ördögláb betűkkel díszítette fel a zsidó bérlő. Ebből csak az a tanúság, hogy a zsidó immár azt hiszi, hogy bármit tegyen is, jó a kereszténynek. No csak teljék kedve a zsidó magyarosító kormányoknak ezekben az új magyarokban; mi azt hisszük, hogy lehet még idő, midőn **Jákofek** tiz körmükkel vakarnák le a nemzeti irást; hogy mondja a népdal: „de már akkor...”

— **Valami Iritzer** nevű zsidó járt Szombat-helyen mint egy másik pesti zsidó agense, vasbutorokra „szerzett“ vevőket. Többen lépre is mentek, s Iritzer felszedvén a foglalót, elutazott; a vevők várják a bútorokat, de hiába várják, s most sem tudják egyik, vágy mindkét zsidó lóköte-e, egyik tette-e el a foglalót, vagy mindketten osztottak azon, elég az hozzá, hogy se bútor, se pénz, — hogy zsidó sincs, az természetes; — de hát azért hiába mondják, „kerüld a zsidót!“

— **Botrány a gráci színházban.** A gráci színház primadonnája, a horvát születésű **Termina** kisasszony szombaton tartotta jutalomjátékát teli ház előtt, zajos ovációk között. Egyszerre azonban egy nagy koszorut dobtak föl neki, melyen horvát nemzeti színű szalag diszlett. A nagyszámban egybegyűlt horvát tanulók most mintegy adott jelre zsvivőzni kezdtek. A német tanulók s a karzat piszszegett. Ez eset következtében napirenden vannak a surlódások a német és a horvát tanulók közt.

— **Emanczipált nők lapja.** Egy kilenczágú korona és **Hinrichsen A.** „Für edle Frauen“ czimen folyóiratot indítottak meg emanczipált nők és olyanok számára, kik azzá akarnak lenni. Több német lapban az a hír keringett e lapról, hogy a grófi korona alatt **Carmen Sylva**, a román királyi költőné rejtőzik. Sem a grófi szerkesztőné, sem **Hinrichsen**, az emancipált társ-szerkesztő nem állta ták e rek-lámmal ténútra vezetni a közönséget, most azonban illetékes helyről jelentik, hogy **Carmen Sylva** semmi összeköttetésben sem áll a lappal.

— **Kitüntetések bulgár harczosok számára.** **Bulgáriában** nagy az öröm és lelkesedés azon váratlan sikerek miatt, melyeket a fejedelem által vezényelt „fiatal hadsereg“ a szerbek ellenében elért. **Sándor** derekasan viselte magát s ezuttal is bebizonyult, hogy minden taktikánál többet ér a jó példaadás. De az erélyes ifjú fejedelem hálás is tud lenni s legközelebb egész csapat vitéz harczosát fogja kitüntetni. E czélból táviratilag 750 m. bulgár hadirendjelszalagot (arannyal áttört szegélyű kék szalag) rendelt meg egy bécsi czégnél.

— **Egy királyné kézcsofka.** A valamikor papnak készült **Széchenyi** miniszter hihedt kézcsofka sok mindenféle kézcsofka fölelevenítésére szolgált már alkalmul. Legújabbban **Gasparik Kálmán** közigraetzi tábori pap emlékszik vissza egy kézcsofka, melyet azonban nem ő adott, hanem ő kapott, még pedig egy királynétól. Az eset 1878-ban történt. **Koburg** hercegnek st.-antali kastélyában, hol akkor **Koburg** hercegné anyja, a belga királyné vendégül időzött. A kastély kápolnájában egy delutáni vecsernye végeztével **Gasparik**, ki akkor ujmisés áldozár volt, épen távozni készült, midőn egy asszony eleje térdelt, áldását kérve **Gasparik** megáldotta s utána az összes jelenvolt ajtatoskodókat, kik mind hozzátódultak. Eközben hozzálépett a királyné szolgálója, s tudtára adta, hogy a királyné is kéri áldását. **Gasparik** a többi így írja le: „Én a kis feszületet magammal veve azonnal a királynéhez mentem. Ő látván engem közeledni, felállt imaszámolyáról, három vagy négy léppel elém jött, és a pusztá padlózatra, egyszerű öltözetben, összekulcsolt kezekkel letérdelt! A neobresbyter szokás szerint csókra nyújtja tenyerét én e helyett természetesen a feszületet tartám oda a megcsókolásra. A királyné megcsókolta a keresztet és egy pillanat alatt megkapván kezemet is, azt is!“ A lelkesz erre oly zavarba jött, hogy majd elefejtette a még áldásra várakozót megáldani.

— **Elfogott betyár.** **Dantsó János** futóbetyár néhány év előtt **Sándor Gyula** nevű szökevény

társával együtt Szatmármegyében, leginkább Erdőd vidékén portyázott. Mindkettőt elfogták s a pétervárad katonai fegyházba zárták, honnét f. é. augusztus 28-án megugrottak. Dancsó az utóbbi betekben Szatmár és Szilágymegyékben barangolt s leginkább sarczásokból tengette életét, de a kisebb lopásoktól irtózkodott. Minthogy garázdálkodásai mind inkább türhetlenebbeké váltak, a két megye összes csendőrállományát mozgósították ellene. Sokáig keresték hiába, míg végre 22-ikén — mint nekünk írják — a szakácsi erdőben egy Pápai Lajos nevű egyén tanyáján Bercei Bálint nevű cinkostársával együtt Rácz József és Tóth József alsószopri csendőrök meglepték s elfogták. Bercei Bálintot a tasnádi járásbírósnak adták át, míg Dancsó János mint katonaszökevény az erdői csendőrség útján a szatmári katonai parancsnok-sághoz kísértetett. Tudvalevőleg Dancsót gyanúsították a nyulási rablójalkosság elkövetésével is, mely gyanu most alaptalannak bizonyult.

Országgyűlés.

A képviselőház 21-én kezdette meg újra tárgyalásait, a kezdet nem utolsó. Tisza Kálmán két törvényjavaslattal állott elő, a z ö t é v e s o r s z á g g y ű l é s r ől szól az egyik, a t ö r v é n y h a t ó s á g o k rendezéséről a másik, mindkettő koporsó szege a közszabadságnak, majdnem azt hinné az ember, hogy a miniszter elnök ur ezek betérjesztésével nagyon mérsékelt becsülésének akart kifejezést adni, melylyel jubiláló mamelukjai iránt viseltetik.

A hét különben a kir. k ö z j e g y z ő k é v o l t, addig kiáltoztak szegények míg a kormány majdnem elhitte, hogy oly csekély jövedelmük van melyből megélni nem tudnak, nagy gond lett ez a pettendieknek!

Bizony még megtalálnak haragudni a közjegyző urak, s ebből daczára a főispánoknak, baj lehet, egyik másiknak nagy az ismeretsége, de befolyása is a választásoknál! Ejnye, ejnye; bizony adni kell nekik, de hát honnét? S ime megtalálták a mentő gondolatot, legyen öröm a közjegyző uraknak, a mi más keresztény embernek szomorúság, bubánat, valahányszor megkondul a halál harang, hadd huzzanak egyet számlájuk bevételi rovatába, hozzon nekik jövedelmet a halál, hadd tárgyalják a hagyatékukat. Igaz, hogy a „jószívű adakozó“ mérte ki a sallariumot, azért úgy ütött ki, hogy a kinek fizetni kell annak ugyan méinko sok, de a ki kapja annak neg annál kevesebb, — esett az eső a kir. közjegyző urak kalapjára, de hát nem sok benne a köszönet; persze hogy illetén formán aligha igaza nem lesz annak a képviselőnek, a ki figyelmeztette a kormányt, hogy ezen törvény folytán még hosszabb lesz a hagyatékok befejezése mint eddig volt, pedig most sem igen panaszkodhatik valaki, hogy örökségi ügyét valami hamar intéznék el. Fel is hozták az ellepzek részéről mindazon egyéb érveket is, melyeket oly bőven lehet ezen intézmény körül eddig tapasztaltakból meríteni, de hasztalanul, mert Tisza Kálmán elvégezte, hogy ez így legyen, hát így lesz, jó vagy rossz a törvény, attól ugyan a mameluk uraknak nem fájdul meg fejük. A vitában többen szólottak, majdnem mindnyájan a javaslat ellen hogy védelmére Ullmann Sándor mesterségére zsidó fiskális vállalkozott, a ház jogtudós tagjai pedig átáljában mélye hallgattak, elég jellemző.

Az ülés végén Olay Szilárd meginterpellálta a kezdet csókoló minisztert, hogy igaz-e, hogy kezdet csókolt a trónörökösnek, s hogy mint miniszter tette-e vagy mint magánember? Széchenyi miniszter nem volt jelen az ülésen.

VIDÉK.

N. Atád, november 1885.

Egy kis körutat tettem szerkesztő urnak képviselői kerületében és mondhatom, örülök, hogy alkalmam nyílt, a csurgói kerület népességével közelebb megismerkedhetni. Pompás nép, öntudatos és önálló. A földmivelő osztályból ugyan sokat ismerek, de még nem találtam falukat, melyek oly általánosságban tudnak mit akarnak és úgy átérzenek, hogy mit kell egy polgár embernek akarnia, ha valósággal saját érdekeinek akar szolgálni; mellette ez a nép vallásos, talán sehol sem tartja meg minden keresztény felekezet a maga

törvényeit úgy mint itt és ép azért tiszteli a másét, látszik rajtuk, hogy igazán átérzik, hogy a kereszt alatt egyek vagyunk; hogy az ily derek nép antisemita, az természetes; de természetes az is, hogy az ily értelmes nép között leggyorsabban érik is meg az antisemitizmus haszna; e kerületben már van falu, honnan a zsidó teljesen kiptisztult és van helyette kocsmáros is boltos is keresztény, a szokásos garázdálkodások megszűntek, vannak kik azt mondják, hogy ez a csendőrség érdeme. már t. i. öt szál csendőré 32 faluban; no már mi csak azt tartjuk, hogy a honnan kivesznek az orgazdák, ott megszűnik a lopás.

Kicsiben megvédi magát e nép, a 100 percentes uzsora is megszűnt, például az már nem igen történhetne meg, hogy zsidó a megszorult polgár embernek adjon 500 frtot és azért annak félhelyéről 8 éven át a fele termés tisztára házhoz állított legyen a zsidó; négy év alatt kapott a zsidó 850 frtot és akkor 500 frtért a többi négy évről lemondott; azaz az eredeti 500 frtért öt év alatt kapott 1350 frtot nem tudom már bizonyosan melyik jordan volt ez esetben a polgár ember segítője, de azt tudom, hogy a polgár ember ma is nagyon jól emlékszik reá — az pedig a zsidónak elég. — Az ily esetek ma már nem járják; de azért csak mégis rebachol a zsidó, ugyanis van Csurgón egy takarékpénztár, persze egészen zsidó kézben, ez a takarékpénztár a betevőknek fizet ötös kamatot; a ki pedig ki vesz, annak mindenféle díjakkal kerül 13—14 percentsjébe, miután pedig az öt percentes betevők jobbá a keresztények, 14 percentes kivevők szinte azok, a kezelők pedig zsidók; a következés belőle nagyon könnyű.

Sok helyen így van ez, de míg máshol a nép elég bárgyú azt nyugton tűrni, a csurgói kerület erős mozgalmat indított meg egy nép segélyegylet alakítására; a dolog igen szépen halad, volt alkalmam az alírási iveket látnom, a tervek alapja egészséges és teljesen a földmivelő ország érdekeihez mért; úgy látom már türelmetlenül várják az egylet életbeléptetését, mindenki kész anyagi erejéhez mérten részt venni és nincs kétségem, hogy kellőleg vezetve ez egylet lesz arra hivatva, hogy a kerület népét teljesen emancipálja a zsidóságtól, mit ez a derek jó nép bizony megérdemelne.

Jártam keltemben voltak, kik gyerekeik után tudakozódtak, kik a zsidó zavargások folytán börtönben ülnek, de atádi létemre, mit tudtam nekik örvendeteset mondani, sajnálkoztam velük együtt a szegény gyermekeken kiket kissé elragadott a fiatal tűz; no de tudom, mint milyen zsidó barátok kerülnek majd ki, legalább gondolom, hogy a rab koszt minden egy falatjával mennyi zsidó szeretet szorul a szegény gyerekekbe.

Nagy erdőirtások is történnek Csurgó táján, vagy 16000 holdat irtat ki gróf Festetich! több évek alatt, ő persze eladta előre egy bécsi zsidónak; a grófok hiába hát csak szeretik a zsidókat, de a nép ma már tudja, hogy igaz, néki kell a fa, de a zsidónak meg kell a nép a mely megveszi, mert a grófi erdőkből sem épül let fa sem bécsi tüzelő ugyan ki nem kerül, hát biz azt majd a csak falu vége égeti el, meg egy pár téglavető; így azt hiszem a bécsi zsidó nem fogja az árt nagyon felhajthatni.

Téglavetőről jut eszembe, hogy a stációkon erősen építenek, a csurgói új indóház valami 25 ezer frtba kerül így a többi is, nem is esoda mikor a téglát és cserépet zsidóktól Zágrábról hoztják, persze hálából, hogy minket magyarokat ott annyira szeretnek — vagy talán az az oka, hogy a téglagyárost Kleinnek hívják — ki tudja?

R. L.

KÖZGAZDASÁG.

Hasznos tudni valók.

Meszeljük be gyümölcs fáinkat. Hasznos munkát végezzünk ha gyümölcs fáinkat bemeszeljük. E sorok írója nem egyszer tapasztalta, mennyire használt e munka elagott, el anyult fáink lettek legyen azok öregek, vagy csak még fiatalok, mindegyik jövő évi növényen megmutatta hálados e csekély gondozásait. Legcélszerűbb e munkát most végezni el hatása annál szembeötlőbb lesz, minél nagyobb sebe meszeltetik be a fának. A használatra szánt meszet tanácsosabb ennyivel, mint tiszta vízzel megoltani, mert az enyv tovább tart a fatörzsen, mint a víz, melyet az ősi esők teljesen lemosnak. Szokás a meszet korom, vagy vérral keverni ez annyiban nem ajánlatos mert a hó fehér szín a fa heján egyen egykóvszer a rák (Uram) ellen míg a sötét szín ezt előcsigiti. Igen sok féreg ellen is hathatos szernek bizonyult a mésszel

való bemázolás, sőt még a nyult is távol tartja az ily fáktól, kivált ha a mesz közé kevés mennyiségben emberi ürülék kevertetett. Azt lehet mondani, hogy a mésszel való bevonás általános gyógyszer a fák betegségei ellen. Gyümölcsölök tulajdonosai tehát el ne mulasszák bemeszelteni gyümölcs fáikat.

Az erdőben ázott vadrózsa csemeték bevásárlásánál jól megnézzük azok színét; el ne ültessük a melynek vörös színe van, ezekben nagy ritkán rendes a nedvkeringés s ez a jókat ha rajtok a szemzés megnem fogamzik.

A nyulrágás ellen, meglehet védelmezni a gyümölcsölöket az által, ha a fiatal fászkákra apró tükör darabokat aggatunk. Egy tapasztalt gazda vagy nyilatkozik ez érdemben. — „Hosszu évek óta alkalmazom az ajánlott eljárást s az óta nyulak gyümölcsölömben kárt nem tettek, pedig kertem erdő szelét érinti. Minden télen legió nyul jó — a kerítésig, de beljebb egy sem próbálkozik.“ Az ajánlott módszer egyszerű, ugyszolván semmi költsékezést sem kíván, jó lesz megpróbálni.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— november 23-án.

Az üzlet az utolsó napokban nyugodt volt. Csak a mai nap folyamán lett valamivel izgatottabbá a különböző politikai hírek folytán, mindazáltal az árak megmaradtak a következő kimutatás szerinti álláson. Lapunk zártakor jegyeztek:

Magyar aranyár. 4 ^o / ₁₀₀	98.—
„ papíráradék	89.90
Osztrák hitelrészvény.....	284.—
Magyar hitelbank.....	283.—
Jelzálogbank	112.50
Magyar földhitelintézet zálog levél 4 ^o / ₁₀₀	95.30
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 ^o / ₁₀₀	102.—
Cs. kit. kör. arany.....	5.92
20 frankos arany.....	9.99
Német márka.....	61.70

Gabona-tőzsde.

A gabona forgalom a lefolyt héten nem öltött nagyobb mérvet. Lapunk zártakor jegyeztek a következő árakat:

Buza bászági.....	76—81 kg.	7.50—8.20
„ tiszavidéki	76—81	7.50—8.20
„ pestvidéki	76—81	7.40—8.—
„ fejérmegyei	76—81	7.40—8.—
„ bácskai.....	76—81	7.45—8.10
„ északmagyarországi.....	76—81	7.30—7.70
rozsa.....	70—72	6.15—6.40
árpa takarmány	60—63	5.35—5.90
„ égetni való	62—64	6.25—7.40
„ sörfőzdei.....	64—66	7.60—9.—
zab.....	39—41	6.30—6.40
tengeri új bászági.....	75	5.80—5.90
„ másnemű	73	5.65—5.75
köles	—	5.35—5.60
káposzta repce	— kg.	10 ^o / ₁₀₀ —11.—
repce, új	—	10 ^o / ₁₀₀ —11.—

Marhavásár.

Pozsony november 23-án. Fölhajtottak 1188 drb marhát és pedig 979 magyar ökör 28 tehén, 5 bika. Az üzlet lanyha volt. Árak: magyar ökör 55—63 frt, német ökört 60—64 frt, legelő marhát 48—57 frt.

Bécs november 23-án. A szállítmány összesen 1855 darab, és pedig 404 magyar, 481 galicziai és 970 német fajta. A forgalom igen elénk volt, különösen elsőrendű áruban. Árak: magyar hizó 53—64 frt, galicziai 53—58 frt, német áru 56—64.50 frt. Mind elkelt.

Sertés-üzlet.

Köbánya, nov. 23-án. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg nehéz 44 frtig, fiatal nehéz 47°/₁₀₀—48 frt., közép 47°/₁₀₀—48 frt., könnyű 47°/₁₀₀—48 frt. közönséges közép 43—45 könnyű 43—45 frt. szerbiai nehéz 44—45°/₁₀₀ közép 44—45°/₁₀₀ frt., könnyű 44—45°/₁₀₀ frt. Hizó két éves makkos 30—32.

Felelős szerkesztő: SZALAY KÁROLY.